

vis ikke noget at gøre ved, naar disse to Partier har sikkert Flertal i det ene af Rigsdagens Ting, men jeg har dog benyttet Lejligheden til at konstatere den Uvillie, der er imod Tilbagebetaling af disse Statslaan, og den store Lyst, der er til at forny disse Statslaan eller lade dem bestaa, saaledes at Fremtiden stadig kan komme til at slæbe med denne Gæld.

Jeg er nu ikke sikker paa, at det i det lange Løb bliver muligt at opretholde denne Modstand, jeg er ikke sikker paa, at ikke en stor Del af den danske Befolkning efterhaanden vil slutte sig til Socialdemokratiets Standpunkt, at det, det gælder om, er at faa en Del af denne Statsgæld ud af Verden. Vi maa saa se at finde de Midler, som kan give tilstrækkelig Indtægt til at faa denne Statsgæld ud af Verden. Saa kunde det være, at de Partier, der nu saa stærkt modsætter sig denne Tanke, ogsaa kom til at beskæftige sig med det, eller ogsaa kunde det tænkes, at deres politiske Indflydelse blev endnu mindre, end den er i Øjeblikket. Man har naturligvis ment, at blot man kunde angribe det socialdemokratiske Ministerium for, at det vilde indføre nye Skatter, var man paa den rigtige Side; det har altid været den Metode, som blev anvendt. Naar Socialdemokraterne vil indføre nye Skatter, er der ikke saa langt derfra til at sige: Saa maa de ødsle med Pengene! Det er slet ikke sikkert, at det gaar op for de Mennesker, man fortæller denne Kendsgerning, at Skatterne skal bruges til at tilbagebetale Laan. Hvis man fremstillede det saaledes, at det, den socialdemokratiske Regering ønsker, er at frembringe saadanne Indtægter, at vi kan afkaste en Del af den Laanebyrde, vi nu har, er jeg ikke sikker paa, at Befolkningen vilde blive saa rædselsslagen ved et saadant Forslag, jeg er i hvert Fald ikke bange for at staa paa en Talerstol ude i Landet for en Vælgerforsamling sammen med Medlemmer fra de to konservative Partier og drøfte dette Spørgsmaal; jeg skal prøve at forsvare mit Standpunkt, og jeg haaber, at dets egen indre Værdi er saa stor, at det skal holde overfor de Angreb, som kommer fra anden Side.

Den Rentebyrde, som Staten slæber med i vort Land, er for stor, og det er den nuværende Slægts Pligt at sørge for at afbetale noget af den Gæld, der for Tiden hviler paa Staten, saaledes at Rentebyrden kan blive noget mindre. Den Kendsgerning kommer man ikke udenom. Den tidligere Regering har kun bidraget til at forøge Statsgælden, derfor skulde den nu ikke søge at lægge alt for mange Hindringer i Vejen

for en Regering, der vil søge at nedbringe den.

Det ærede Medlem Hr. N. Johan Laurson omtalte ogsaa Spørgsmaalet om Statsgælden, og det ærede Medlem mente, at man kunde ikke betale Statsgælden af, for det vilde bl. a. faa Obligationerne til at falde. Jeg er ikke ganske sikker paa, at det ærede Medlem har tænkt Problemet helt igennem, eller ogsaa maa jeg tro, at han er kommet ind paa en Sidevej ved denne Gennemtænkning af Problemet, for Resultatet er i alt Fald blevet galt. Hvis Staten afbetaler det Obligationslaan paa 60 Millioner, der forfalder næste Sommer, vil dette naturligvis i sig selv have en Tendens til at faa de øvrige Obligationer i vort Land til at stige, ikke til at falde. Obligationskurserne paavirkes selvfølgelig af, hvor mange Obligationer der er i Markedet, og i samme Grad man inddrager Obligationer fra Markedet, i samme Grad bidrager man til, at Obligationskurserne kan stige. Men dette Faktum er altsaa ikke gaaet klart op for det ærede Medlem.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Skattelovene vil der senere paa Vinteren blive Lejlighed til at drøfte disse Problemer, og jeg skal ikke komme ind paa dem her. Jeg skal derimod gøre nogle Bemærkninger i Anledning af de stærke Angreb paa Landsoverskatteraadet, der i Forgaars blev rettet her i Tinget af det ærede Medlem Hr. S. C. Nørgaard og det ærede Medlem Hr. Pinholt.

Det ærede Medlem Hr. S. C. Nørgaard anmodede Finansministeren om at standse denne Jagt paa Skatteyderne, som Landsoverskatteraadet førte. Det er desværre ofte nødvendigt at kalde det Eftersøgningsarbejde, der skal gøres efter de Folk, der ikke vil opfylde deres økonomiske Pligt, for en Jagt. Vi taler ogsaa om Smuglerjagt, fordi man maa søge at faa fat i disse Mennesker, og jeg kan naturligvis vente, at et æret Medlem en Dag staar op og siger, om ikke Finansministeren vil standse Smuglerjagten; der er dog ingen Grund til at jage disse Mennesker, hvad gør de? ja, de undrager sig de Forpligtelser med Hensyn til Skat, Loven fastsætter, men der er dog ingen Grund til at jage Mennesker for det.

Jeg vil gerne sige, at jeg deler ikke den overmaade store Medfølelse, som det ærede Medlem viser overfor de Skatteydere, der ikke har betalt den Skat, de skulde, og jeg vil gerne hævde, at det kunde aldrig falde mig ind at standse Landsoverskatteraadets Bestræbelser for at faa de rigtige Skatteindtægter frem. Jeg skal tilføje, at jeg tværtimod vil opfordre Landsoverskatte-